

Con Đường Xưa Em Đi

Phạm Hoài Vũ

Mấy người bảo em kiếm một nghề gì đó mà làm, chẳng hạn, cắt may, làm đầu, mở quán cà-phê, ... nói là để ... gì đấy, hoàn lương, không làm gái nữa. Em hỏi những ông khách thuộc hạng lắm chữ, hoàn lương là gì, các ông ấy đều nói, hoàn lương là quay trở về cuộc sống lương thiện. Ô hay! Em có mất lương thiện bao giờ đâu mà bảo em quay về cuộc sống lương thiện. Em không trộm cắp. Em không dối trá. Em không điều toa. Em không lừa đảo. Em không vu oan giá họa cho ai.

Em không như con Châu bạn em. Nó nghỉ học từ hồi lớp mười, sau được bố xin thế chân làm văn thư cơ quan đúng ngày ông ấy về hưu. Nhưng để xin được chỗ thế chân, nghe đâu bố nó cũng phải lo lót tới ba bốn cây vàng, từ ông giám đốc, đến ông tổ chức, cả ông gì gì cao hơn nữa. Nghe đâu cả giám đốc, tổ chức và các ông gì gì đều là con các bạn chiến đấu với ông nội nó. Các cụ cùng bạn đồng ngũ từ thời chiến tranh. Thế mà họ nở cầm tiền của bố nó. Tưởng họ đối xử như con cháu trong nhà mới phải. Thế mà ăn bản. Cái đám ấy mới đích thực là không lương thiện.

Còn bây giờ con Châu cũng đã thành quái. Mọi người đến xin chữ ký, đóng dấu, phải dúi cho nó cái phong bì, người một trăm, kẻ dăm chục, ... có người cho đến vài trăm, tùy việc. Nhưng lộc vào đều đều, suốt ngày này qua tháng khác. Kiếm phết. Nó khoe thế. Tởm lợm! Em bảo nó, mày ăn bản. Ăn bản như con chó. Như nó mới cần hoàn lương. Mấy ông bà sếp phải hoàn lương nhiều hơn. Họ còn ăn khốn nạn hơn vậy.

Em làm gái đi khách, vui vẻ với họ. Họ trả công em. Ờ hay, cũng lao động đấy chứ. Nói theo kiểu thị trường bây giờ thì loại lao động của em là lao động dịch vụ. Dịch vụ tình cảm. Những người đến với em đều có tâm tư tình cảm éo le. Anh bị vợ xét nét, hắt hủi. Anh bị vợ mắng chửi, thời nay gọi là bạo hành gia đình. Anh thì vợ đau ốm liên miên. Có anh vợ mất, không muốn đi bước nữa, sợ phức tạp cảnh vợ nọ con kia. Có anh bị vợ xâu xé khi làm tình, cắn nát cả ngực, cắn tím bắp tay. Gọi là gì nhỉ? À, các anh ấy gọi là bạo dâm. Chỉ mới nghĩ đến làm tình với vợ là đã hết hồn hết vía. Vì thế các anh ấy tìm đến bọn em để được an ủi. Em hỏi các anh ấy, sao không bỏ ngay tất lự cái hạng vợ ấy đi, thì anh nào cũng bảo là không đành lòng, vì thương những đứa con vô tội.

Đằng kia, con Châu, vừa được cơ quan trả lương, vừa ăn dấm ăn dúi những đồng tiền đút lót của mọi người. Ai đến không có đồ dấm đồ dúi thì ... À, hãy đợi đấy. Em Châu này còn đùng đĩnh chán. Thế mới là không lương thiện. Nó khoe đã nhận cả phong bì của cái bà Mão hàng xóm. Bà ấy nghèo vét đĩa, chỉ có cái bàn bán trà thuốc ở vỉa hè, kiếm tiền chợ, giặt gấu vá vai. Ông con trai nghiện hút, trộm cắp, trấn lột phải đi trại. Đi trại chán rồi về, đâu hoàn đấy, vẫn mỗi ngày vài tép. Không chỉ hút hít, mà còn tiêm chích, sốc thuốc lẫn đùng ra chết. Con dâu đêm nào cũng lang thang lê lét với một lão xăm trổ đầy mình. Nghe đâu lão đánh tiếng sắp cưới nó làm vợ. Lão bảo đã muốn giúp nó thoát cái thằng chồng nghiện hút từ lâu, nay mới đến lúc. Chồng chết rồi, con vợ bỏ mặc hai thằng lỏi con, nhếch nhác để bà nội lo liệu. Vậy mà hôm bà ấy ra cơ quan xin giấy cho hai thằng cháu côi cút đi học, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, bà ấy cũng đưa cái phong bì. Đầu tiên nó lí nhí cái gì đấy ra cái điều ngại ngùng, dúi đi dúi lại bà bà cháu cháu. Nhưng sau thấy bà ấy khấn khoản, nó nghĩ bụng... tội gì. Mở phong bì ra được hai chục ngàn đồng bọ. Nó bĩu môi. Rồi cũng đút vội vào túi quần lòi cả mép phong bì xanh đỏ.

Đằng này em cầm tiền của các anh đảng hoàng, bóc bánh trả tiền. Các anh cũng vui vẻ. Các anh được em chiều chuộng. Thấy các anh cho nhiều, em ngại. Các anh bảo việc gì mà ngại. Thấm gì so với các anh phải cung phụng cho các ông bà quan chức.

Em học xong lớp mười một, chỉ một năm nữa là thành cô tú, nhưng cứ nhìn mấy chị lớp mười hai mà ngẫm phận mình. Ngán ngẫm. Chúng nó thi đỗ đại học, học xong cử nhân, kỹ sư, bác sỹ đủ cả. Nghe tưởng hoành tráng. Đi xin việc rạc căng. Lo lót hàng chục ngàn đô cho đủ hạng ông to bà lớn không xong. Bọn con gái thì sau khi thử việc còn được các ông ấy nói là ... là ... mời đi nhà hàng, kéo vào nhà nghỉ, rồi giờ những trò khốn nạn. Ít hôm sau khoác bộ đồ đồng phục công sở vênh váo hẳn lên... Nhưng thi thoảng đượm buồn nghĩ đến cái thân phận chẳng khác gì con đĩ. Thế thì thôi. Em làm đĩ luôn cho khỏe. Sau chưa đầy một năm em sắm con xe ba ngàn đô. Ăn tiêu, trang điểm, sắm sửa thoải mái, toàn hàng hiệu... những đồ xịn toàn là Adidas với lại Louis Vuitton. Về quê mọi người lác mắt.

Gặp ai cũng hỏi em làm gì lắm tiền thế. Với người làng em bảo theo bạn đi buôn lậu tận trên biên giới. Với bạn thân em bảo đi làm gái. Ô hay. Thế mà ới đứa xin theo. Em bảo, chúng mày đang làm cơ quan danh giá, sao lại đâm đầu theo tao làm gái. Có cùng đường như tao mới phải đi làm gái chứ! Đứa nào cũng bảo, chỉ được cái danh hão. Đói bạc mặt, thiếu xèng. “Xèng” nghĩa là “Tiền”, theo cách nói chệch của bọn gái chúng em. Em bảo chúng nó: “Được, chúng mày muốn tao liệu. Để thôi. Nhưng khi bị bắt thì đừng có khai là tao dụ dỗ, phỉnh phờ... Gái thời nay tự lao vào cả đấy. Chẳng đứa nào phỉnh phờ dụ dỗ đứa nào”.

Em chào hàng các anh. Em nhấn tin có con bạn trẻ, xinh lắm. Anh nào chẳng háo hức của lạ. Em bảo các anh đưa nó một triệu. Bằng nửa tháng lương của nó. Đứa nào cũng chia cho em một nửa. Nhưng chỉ lần đầu thôi. Từ lần sau chúng nó được ăn cả một triệu. Mỗi chủ nhật chúng nó làm một vụ như thế, kiếm một triệu ngon ơ. Một tháng bốn triệu, gấp đôi lương rồi. Các anh gặp được em mới cũng vui vẻ cho xèng em. Em cũng được nửa triệu nữa. Chẳng phải vòi vĩnh gì. Các anh ấy tự đưa. Giống như dịch vụ môi giới. Y chang các hội làm ăn buôn bán. Em sống đều đều như vậy, chẳng phải đăng ký cửa hàng cửa hiệu, chẳng phải thuê má, môn bài, cũng chẳng phải lo lót ông nọ bà kia, mà lại được các ông anh cung chiều, bạn bè ngưỡng mộ.

Nhưng bỗng dưng cái ông anh em gặp ở quán rượu, em sẽ kể sau, bảo xin việc cho em đi làm. Anh bảo em phải lo cuộc sống lâu dài. Anh không nói nghề này như nhuốc, xấu xa như mọi người vẫn nói. Anh bảo, tuổi xuân của ai rồi cũng đến buổi xế chiều. Làm sao em đi khách mãi được. Em trở mắt nhìn ông anh. Anh nói trúng tim em, nhưng em hỏi anh nói đùa hay nói thật. Em cứ nhìn chăm chăm vào anh. Rồi tự dưng hai hàng nước mắt trào ra. Em ôm siết chặt ông anh như không bao giờ muốn buông ra nữa. Trời ơi. Sao anh không là chồng em. Sao anh không là bố em. Sao anh không là ông ngoại của em. Trời! Sao anh không là tất cả những gì quý giá nhất của em.

Nhưng rồi em bỗng chứng lại. Buông anh khỏi vòng tay. Đẩy tay anh đang ôm phủ sâu phía bụng dưới của em. Nâng chân anh đang đè nặng người em. Em bảo, em chẳng có bằng cấp gì, ai mà nhận em làm việc. Anh ư hử một tiếng, rồi nhồm lên, hỏi em đã xem phim Giấy Thủy Tinh của Hàn Quốc chưa? Phim ấy em xem rồi. Em bảo anh, là em rất thích. Đúng là em thích thật. Anh vẫn như không nghe em nói, ngồi bật dậy cạnh em, nhắc lại rành rẽ cho em nghe. Anh bảo phim ấy kể về một cô nàng trạc tuổi em, học chưa hết trường phổ thông, mà lập nghiệp, thành bà chủ một công ty phần mềm điện thoại di động.

Phim Hàn Quốc khác phim ta. Những cô gái gọi là hoàn lương trong phim ta đều trở thành kỹ sư, bác sỹ. Mấy ông bà làm phim cứ làm như bọn kỹ sư, bác sỹ là những hạng người lương thiện lắm. Lấy đó làm khuôn làm mẫu cho những đứa hoàn lương. Các ông bà làm phim lú lẫn hết rồi. Kỹ sư thì chôm chĩa đồ xí nghiệp mang bán Chợ Trời cho bọn buôn đồ ăn cắp. Bác sỹ thì ăn bản của người bệnh, không được ăn thì mặt mày sưng sứa, mặc cho bệnh nhân chết mỗi chết mòn. Em đọc trên mạng, thấy người ta nói bọn làm phim mắc chứng sính bằng cấp. Với phim Hàn Quốc thì các nhân vật thành đạt đều là những con người bình thường, chẳng có bằng cấp gì, nhưng tuyệt vời, những con người tài ba trong cuộc sống thường ngày của họ. Xem xong phim Hàn Quốc, chúng em đều thấy, dường như ai cũng có thể tự làm được như vậy.

Sau đêm đó, anh gọi điện hẹn mang ô-tô đưa em đến xí nghiệp liên doanh với nước ngoài ở mãi tít tận cái thị trấn nào đấy em chẳng bao giờ nghe tên, gần thành phố Bắc Ninh, để làm cái việc gọi là “phỏng vấn”. Em hỏi bọn bạn, làm phỏng vấn là làm cái gì, thì chẳng đứa nào nói được rành rẽ. Em sực nhớ một lần hỏi đi tiếp thị rượu, nghe lỏm các ông anh cười đùa kể chuyện phỏng vấn, nói là chuyện tiểu lâm bên nước anh em nào đấy.

Chuyện là một hôm, ông chủ tịch nông trường được lệnh cấp trên, nói tiếp đoàn phóng viên đến phỏng vấn. Ông trở mắt chẳng hiểu “phóng viên” là cái thứ cán bộ kiểu gì ở cấp trên, và họ đến “phỏng vấn” là làm trò gì với cấp dưới. Nhưng ông cũng truyền lệnh cho nông trường viên chuẩn bị sẵn sàng để mấy ông phóng viên cấp trên đến phỏng vấn nông trường viên cấp dưới. Bọn đàn bà con gái nhao nhao hỏi... phóng viên phỏng vấn là làm cái trò gì với nông trường viên. Họ kéo đến trụ sở nông trường đòi ông chủ tịch hướng dẫn, họ chắc mẫm ông chủ tịch là người biết hết mọi thứ trên đời. Ông chủ tịch vò đầu bứt tai, nói ông cũng cóc biết nó phỏng vấn là làm cái con khỉ gì. Cuối cùng ông cũng phán ra những lời đồng đạc: “Tao cũng chẳng nghe cấp trên nói họ đến phỏng vấn là làm cái cóc khô gì. Thôi tốt nhất, bọn đàn bà con gái chúng mày mau mau đi tắm rửa sạch sẽ để chờ bọn phóng viên... Biết đâu, phóng viên phỏng vấn tức là nó đòi làm cái việc đấy. Còn tao phải tìm con kế toán làm sẵn cho các đồng chí cấp trên mấy cái phong bì”

Em hỏi ông anh của em về phỏng vấn, thì anh ấy bày cho em cách trả lời các câu hỏi. Anh dặn dò rất kỹ, là người ta chỉ muốn thử cái đầu óc nhanh nhạy và sự khéo tay của em. Anh vẫn bảo là độ khéo tay của em thuộc hạng có đẳng cấp. Thế là em gặp vận may, được tạm tuyển vào bộ phận lắp ráp điện tử.

Em chờ mãi, xem cái ông tuyển dụng có ... lòi em đi ăn tối, rồi kéo em vào nhà nghỉ như con bạn em nói không. Nó ra sức chém gió, dứt khoát, ra điều từng trải lắm, rằng đàn ông thành nào cũng đều như thế cả. Em bầm bụng, nếu anh ta rủ thì em sẽ tìm cách thoái thác. Em phải từ chối thôi. Những ông cán bộ phỏng vấn chắc chắn không thật lòng như các ông anh ngày ngày em tiếp. Bọn này trở mặt như trở bàn tay, khi cần nó lại vu vạ là mình khêu gọi nó trước, bêu mình là bọn đàn bà đi lên bằng ... háng. Bây giờ trong thiên hạ khối kẻ không đi lên bằng đầu gối nữa rồi. Đi lên bằng đầu gối đã xưa như Diễm. Bây giờ chúng nó đi lên bằng háng. Nhưng em nghĩ nát cả đầu, phải nói lời từ chối ra sao, thế này, thế nọ, để người ta khỏi mất lòng, hoặc phải tìm cách hoãn binh, hoãn binh ngày này qua tháng khác, chẳng hạn, hôm nay em đang gặp ngày đèn đỏ, hoặc em đang bị lên mấy cái mụn nhọt, và nói ra điều tình cảm, hẹn anh hôm khác. Tuy người ta gọi em là đi, nhưng em cũng suy nghĩ lắm, nó rủ được mình lên giường một lần, nó vắn vò thân xác mình, nhưng rồi quen mùi thấy mùi đòi ăn mãi, mình làm sao bắt nó buông tha. Mà nó còn khinh mình như con chó ghẻ. Nhưng tịnh vô không thấy anh ta lộ ra cái gì như muốn gạ gẫm em.

Thì ra trên đời này vẫn còn có những thằng đàn ông tử tế. Ít ra em cũng thấy được hai thằng tử tế. Một ông phỏng vấn tuyển dụng em ở cái công ty vừa nhận em vào thử việc. Một nữa là cái ông anh đại gia vẫn qua lại với em. Lạ thật đấy. Một lần em hỏi anh, vì sao anh sẵn tiền không kiếm một con bồ non, mà cứ phải đi lại với bọn gái đĩ như em. Anh ta cười... *“Này anh nói em nhá, đĩ có cái giá trị của đĩ”.* Ôi dào, giá trị cái con mịa gì. Anh này khéo vờ vịt. Nhưng rồi anh ta cứ thế tiếp tục, làm em nghệt mặt tin sai cổ: *“Em biết không, cặp bồ thì bị ràng buộc. Ràng buộc năm này qua tháng khác. Đĩ thì khác. Thích thì gặp, không thích thì thôi. Đĩ không trách móc. Đĩ không hờn dỗi. Đĩ không ăn vạ. Đĩ không ghen tuông. Đĩ không trói mình trách nhiệm. Sau mỗi phi vụ, tiền tươi thóc thật là xong. Đĩ không yếu sách này nọ làm khổ mình. Lỡ có bầu thì đĩ xin anh xèng, tự đĩ phá thai. Lỡ anh thương, bảo giữ thai để con cho anh, thì đĩ lại bảo, em chưa có điều kiện nuôi con cho anh được. Em phải giữ nhan sắc để còn làm gái kiếm xèng. Còn bồ có bầu thì bắt anh phải có trách nhiệm, đòi mua cho bồ căn hộ cao cấp để nuôi con. Bồ còn đòi, mang bồ về làm vợ nhí. Có ông lúc chết đưa đám ma mới tá hỏa ra, không chỉ có một bà vợ già, một bà vợ trẻ đội mấn, bỗng dưng lại còn ... tòi thêm một em “chanh cốm” nữa cũng lù lù, lại thêm một con vợ nhí đội mấn, lại một thằng cu choai choai đội vành rơm chống gậy, thêm nữa một con chíp chíp lẩn đường. Cả làng chửi cho cái thằng thất đức, nhưng cũng có người suýt xoa khen anh tốt phúc...”*

Nghe anh thao thao một hồi, em hỏi, vì sao anh ta nhiều lý lẽ về cái nghề đĩ thế. Anh nói đùa, mà có khi là thật, anh là nhà nghiên cứu cái gì... xã hội học về đĩ. Anh cười, gọi là nhà nghiên cứu “Đĩ học” cũng được. Nghe anh nói, em cũng thấy vui vui trong bụng. À, thì ra em có giá trị của em. Đĩ có giá trị của ... Đĩ. Thật ra đôi khi em gọi vị đại gia là “anh”, là “thằng đại gia”. Gôit tế là hỗn nhưng đấy là cách nói của bọn gái chúng em. Em vẫn biết vậy. Vì anh ta ngang lú với ông ngoại em. Ông ngoại em sáu ba, anh ta sáu một. Nhưng anh ta cặp với em. Anh ta là khách ruột của em. Em vẫn gọi là “anh”, đùa giỡn, cợt nhả, quần thảo, vật lộn với anh trên giường quen rồi. Đôi khi nhắn tin, em còn rên rĩ làm nũng ... “Chồng ui”, “Anh iu ui”, “Người tình của em ui”... Đủ kiểu cho anh ta sướng. Khi nào em nhớ thì em gọi điện hoặc nhắn tin cho anh. Nói nhớ là có lúc thôi. Phần lớn các cuộc gọi là vào lúc em kẹt xèng, Nhưng vẫn cứ nói là “nhớ” cho nó tình cảm. Mà anh ta cũng thích được nghe em nói như vậy. Khôn ranh, già đời như anh, biết thừa là em nói nhăng cuội, chẳng nhớ nhưng gì.

Được nhận làm thử việc rồi, lòng em vẫn không yên. Đi làm thật sao? Từ nay chấm dứt cuộc đời làm gái. Từ nay được mặc bộ đồng phục với dòng chữ ngời ngời cái tên nghe rất oách của xí nghiệp liên doanh “Suziku Co”. Sau giờ làm trên đường về vẫn còn mặc đồng phục đầy hãnh diện. Có khi mặc cả đồng phục về làng để mẹ cũng được thơm lây. Từ giờ mẹ được ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt mọi người, vì con gái mặc trên mình bộ đồ mang dòng chữ trắng “Suziku Co” trên nền xanh của áo, được nhỏ toẹt vào mặt những đũa rách việc thăm thì bêu riếu con mình làm gái. Trước đây mẹ chỉ cúi đầu cam lạng.

Hãnh diện thì hãnh diện thật, nhưng mà như bọn bạn bè em nói: Đói bạc mặt. Ừ hừ. Đói bạc mặt, nhưng mà xin việc đâu có dễ. Xin được việc là cơ hội vàng thôi thúc em. Thế là em dứt khoát quyết định. Quyết định là quyết định thật. Quyết định dứt bỏ một quãng đời làm gái của em.

Em đã qua một tháng thử việc và được tuyển dụng chính thức. Em phải làm theo giờ hành chính. Thời gian rất chi là kẹt, xèng thì thiếu mà không có thời gian nào đi gặp các anh để được làm nhẹ bớt những cơn túng thiếu giầy vò thân xác. Không biết có ai thấu hiểu sự giầy vò của những cơn túng thiếu. Trời ơi. Mua gói xôi cũng phải so đo tính toán, ăn xôi với muối vừng hay là ăn ruốc. Mà ruốc gì đâu cho cam. Rặt bã sắn dây xào ma-gi, thêm tí mì chính. Lắm lúc quẫn quá em đã lóe ý nghĩ ăn cắp của con bạn sống cùng phòng có cái ví tiền luôn để hớ hênh. Nhưng rồi em cố nén cơn túng thiếu không để hai ngón tay đụng vào cái mép ví của nó. Mẹ ơi. Mẹ có hiểu cho con. Nhục ơi là nhục. Ô nhục hơn làm gái. Cái thân làm gái này chưa bao giờ bị giầy vò như thế. Cái thân làm gái này chưa bao giờ nghĩ đến đoạn ăn cắp tiền của bạn. Thế mới biết làm gái xênh xang. Không vật vã thế này.

Ngày nào em cũng giằng co với mình. Em muốn bỏ chỗ này trở về chốn cũ, ngày ngày với đồng chăn gối của nhà nghỉ cùng các ông anh. Nhưng rồi em lại nghĩ đến sự hãnh diện của mẹ, đến ánh mắt sáng long lanh của mẹ khi nhìn mọi người trong làng ngoài xóm. Rồi em lại nghĩ đến ông anh đã kéo em về với đời thường. Em đã khóc vì tấm lòng nhân hậu của anh. Em là gì của anh mới được chứ? Em chẳng là gì sất. Em là một con gái gọi. Vậy tại sao anh giang tay cứu mang em? Chỉ nghĩ đến đó là em thấy trấn tĩnh lên. Nó kéo chân em lại. Em không nở phần bội tấm lòng của anh... Ôi. Hình như thế nào ấy nhỉ ... em thuộc về anh mất rồi. Không. Em chẳng bao giờ còn có tư cách được sống trong cái diễm phúc ấy. Em chỉ là thân phận một con gái gọi.

Em nhớ lần đầu gặp anh trong quán rượu. Đạo ấy em làm tiếp thị cho một hãng rượu tây. Em đến bên bàn các anh, giọng chèo kéo:

- Em chào các anh ạ. Xin mời các anh nếm rượu của hãng chúng em.
- Này, một ông anh cười. À này, cảm ơn em đã mời nếm rượu. Nhưng các em dụi mắt nhìn cho kỹ nhá, các anh đây đều đáng tuổi .. là ... là ... anh bố của em đấy.
- Ờ hay, em cười tít mắt. Ờ hay nhỉ, anh của bố con cũng mời. Con mời các bác... anh của bố con nếm rượu.

Một anh vỗ vai em:

- Gọi là bác, nhưng mà xưng “em”
- Dạ, em lại đơn đả, em mời các bác nếm rượu của hãng em ạ.

Tàn cuộc đêm đó, một anh vẫy vẫy khi em đang mời rượu ở bàn khác. Em đến bàn anh, tưởng anh gọi em phục vụ. Không phải. Thì ra anh hỏi số điện thoại, rồi nháy máy cho em, bảo em nhớ tên anh, là anh Bình. Anh rút ví cho em tờ giấy hai trăm ngàn đồng. Em sượng rên. Em nói cảm ơn anh, và cũng nói anh ghi tên em là Linh. Anh hỏi em nói lại cho rõ. Em nói lại là Linh. Anh hỏi lại, là “Linh” hay là “Ninh”? Em ở quê mới lên hà. Em không “lói” ngọng đấy chứ. Anh cố tình nói ngọng để trêu em là con nhà quê mới lên chốn thị thành, phố xá. Em cười nhắc lại, tên là Linh, Linh “Lờ cao ạ”. Linh là “Linh tinh” ạ. Dạ, em không nói ngọng đâu ạ. Nói là anh, nhưng như em đã nói, đáng ra phải gọi là ông ngoại mới đúng.

Em làm tiếp thị rượu, ra vào các quán rượu đối đáp cợt nhả với khách quen rồi. Một lần, đưa bạn trong hội tiếp thị rủ em về Cẩm Phả chơi. Cẩm Phả là quê nó. Cũng là nơi gắn bó cả cuộc đời ông ngoại của em. Nhà nó trên một con phố nhỏ, em nhớ, gọi tên là phố Lê Lợi. Con phố đổ ra đầu Dốc Trục 2. Ông ngoại vẫn kể lại, chân Dốc Trục 2 ngày xưa là một bãi rộng làm lầy than bụi. Sáng sáng tấp nập xe tải chở thợ mỏ lên lò Lộ Trí, lên tầng Đèo Nai, cả đĩ Cọc Sáu nữa. Nay là một vườn hoa rực rỡ. Nhưng ông ngoại vẫn tiếc cái khung cảnh náo nhiệt của bãi xe lầy lội ngày xưa. Ông ngoại bảo, nó lầy lầy than bụi, nhưng thân thương lắm. Nó là cuộc sống một thời của ông ngoại, một thời lam lũ.

Một buổi chiều, chúng em từ trên phố Lê Lợi ở đầu Dốc Trục 2 đi xuống. Mấy anh thanh niên mở đi ngược từ chân dốc lên, trêu ghẹo:

- Này, em thối cơm chưa mà đã đi nhõn đấy?

Anh ta hỏi giọng cứ tự nhiên như thể đứa nào trong đám chúng em là vợ anh ta. Gặp phải con bạn em đáo đẽ không vừa. Nó cười tươi ngọt xót, nói cái giọng rất chi là lễ phép:

- Dạ, thưa anh, cơm em thối rồi ạ. Cả cơm, với lại cái đầu cá, em đã trộn sẵn sàng vào cái đĩa của anh vẫn để ở đầu hè ấy ạ. Anh về ăn đi, rồi nằm một chỗ mà trông nhà. Ngoan nhá.

Em phì cười. Nó nói, làm như anh là con chó nhà nó không bằng. Mấy thanh niên cười ha há, biết gặp con này đanh đá chẳng vừa, đành lên giọng làm lạnh:

- Hi hi. Em gái giỏi! Thế này thì anh phải về nói bố mẹ mang trâu cau sang thưa chuyện với nhà em gái thui. Anh ta nói “thui” ra cái điều thân thiết với chúng em.

*****

Thế là em đã làm việc được gần một năm. Em làm việc theo giờ hành chính, vì vậy anh thường chỉ có thể hẹn em vào chủ nhật. Nhưng anh bận suốt, có khi bằng đi hai ba chủ nhật em không gặp được anh. Tự nhiên em thấy dỗi lên một nỗi niềm gì đó, thương anh. Ở tuổi sáu mươi nhưng anh còn đang sung sức. Vợ anh mất đã lâu lắm rồi. Bà ấy bị ung thư dạ con. Cháu nội anh ấy chỉ kém em ba tuổi. Em sinh chín ba. Cháu nội anh ấy sinh chín sáu. Năm nay nó vào đại học. Nó suốt ngày đi chơi với bạn. Bố mẹ nó công việc bận rộn, đi sớm về khuya, có khi làm việc cả ngày nghỉ, bỏ mặc anh ấy một mình. Anh mở công ty tư vấn thiết kế gì gì đấy. Hết công việc ở công ty thì trở về với cuộc sống cô đơn. Em thương anh ấy thực lòng. Và em đã thương anh ấy theo kiểu bọn gái chúng em.

Một lần em gọi điện hẹn anh. Nói anh vào nhà nghỉ lấy phòng, rồi nhắn tin hẹn em đến. Anh lấy phòng, nằm xem ti-vi chờ em. Đúng giờ hẹn cửa phòng kẹt mở. Nhưng không phải em, mà là con bạn em. Anh nhảy tuốt khỏi chăn, mặc mỗi cái quần xẹt, đứng sững như trời trồng bên cạnh giường, hỏi: "*Cô không nhầm phòng đấy chứ?*" Con bạn em cười nhanh nhẩu, nói một mạch: "*Dạ không ạ. Em là bạn cái Linh. Nó thương anh, bảo em đến với anh, Em tên là Trang ạ. Thôi, anh làm quen với em đi*". Anh ngần ngừ, rồi bảo Trang ngồi xuống ghế cạnh bàn nước. Anh hỏi Trang làm gì. Trang bảo đi học, sinh viên năm thứ hai. Anh tròn xoe mắt, lăm lăm "*Sinh viên năm thứ hai*"... *Sinh viên à. Ừ hứ. Hội này có cả sinh viên? Công nhân, nông dân, học sinh thi trượt, viên chức, và bây giờ có cả sinh viên*". Nó ngớ ra, không hiểu ông anh lăm lăm cái gì. Rồi nó cười hích hích.

Làm quen đơn giản chỉ có thế. Và từ đấy anh qua lại với Trang. Cái nghề làm gái chúng em không rành rang như cưới hỏi, cũng không nhiều khê kính mời, kính thưa, kính gửi như hộp hành ở trường em học hồi trước, mà cũng không cầu kỳ như lễ hội, cũng chẳng điệu nghệ như diễn kịch, đóng phim. Thế là xong. Mà thường khi chung thủy lâu bền. Đơn giản, chung thủy không phải vì cái gì viễn vông cao xa, mà một kẻ vì tiền, một người vì tình. Tiền thì thật, nhưng tình đâu có thật.

Anh ấy hỏi Trang, sao em đang đi học mà lại theo các chị làm cái nghề đi khách ngớ ngẩn này. Anh ta ra cái điều lịch sự, gọi là "đi khách" chứ không gọi là "làm đi" hay là "làm gái gọi". Anh ta không gọi là "làm đi như nhuốc" mà gọi là "đi khách ngớ ngẩn". Cái bọn lăm chữ có khác. Họ làm cho mình không đến nỗi xấu mặt. Nhưng chẳng biết thật bụng họ nghĩ thế nào. Trang tròn mắt, sao lại ngớ ngẩn hả anh? Trang bảo, em cần tiền đi học. Em làm thân với các anh. Được các anh thương, bù đắp cho em tiền đi học. Thế là gặp may hơn lũ bạn bè. Thế là hạnh phúc chứ! Trang kể, em theo học hệ dân sự của một trường đại học quân đội. Em phải đóng học phí, phải đóng tiền nhà, phải mua sách vở, tài liệu, tiền lo lót lúc thi kiểm tra, còn phải trang trải mọi nhu cầu của cuộc sống, rồi sinh nhật bạn bè, mừng đám cưới, phúng viếng đám ma. Đủ việc.

Bố Trang chết vì một tai nạn đúng hôm mưa to bão lớn, khi cùng dân làng đi cứu đê. Mẹ Trang làm nông nghiệp, Còn một đứa em trai mẹ phải gánh vác. Anh tin là Trang nói thật. Anh hẹn mỗi tuần gặp Trang một lần, cho em một triệu, mỗi tháng em có bốn triệu, một năm bốn mươi tám triệu. Anh nhằm tính, tiền học mất mười một triệu một năm, tiền nhà mười hai triệu, vừa vặn còn hai lăm triệu cho mười hai tháng. Trừ học phí, tiền nhà, cuộc sống sinh viên thế là tạm ổn, thậm chí là còn phong lưu so với các bạn.

Trường của Trang ở xa Hà Nội. Trang chỉ có thể về gặp anh vào chủ nhật. Một lần Trang khoe được là sinh viên giỏi. Anh lại thương cho Trang. Một lần vào chủ nhật Trang nhắn tin xin lỗi không về được. Anh hỏi Trang bận gì? Bận đi chơi với bạn trai à ? Hay là giận anh à? Trang bảo em không giận, em cũng chẳng có bạn trai. Chủ nhật này em bận học lớp cảm tình. Người ta đặt kế hoạch em phải được kết nạp trước khi tốt nghiệp để đạt cái gì đấy, hình như gọi là đạt "chỉ tiêu phát triển". Anh hỏi em làm gì ở lớp mà được theo học lớp cảm tình. Lớp trường à? Trang bảo, em không phải lớp trường, mà là bí thư đoàn. Anh hỏi Trang, có định làm việc nhà nước không mà phấn đấu. Trang bảo chuẩn bị sẵn để lỡ xin được vào làm việc ở cơ quan nhà nước thì mình đã có cái giấy giới thiệu sinh hoạt. Nếu làm việc ở hãng tư nhân thì thôi không nộp giấy nữa. Thế là được cả đôi đường. Anh thán khen, em gái thời nay khôn như rận. Em gái cũng phấn đấu. Nhưng chủ nhật này em gái bạn đi học cảm tình thì không kiếm được xèng.

Nghĩ đến đây anh lại thương Trang. Anh thương Trang, chủ nhật không gặp anh thì không có tiền, anh nẩy ra ý định gửi vào tài khoản ATM cho em. Anh nhác thấy em có thẻ ATM trong một lần em mở ví nhét tiền vừa nhận của anh. Vì anh gọi điện hỏi tài khoản mà anh biết được tên thật của em không phải là Trang, mà là

Hoàng Lan Anh, quê ở thị trấn Vĩnh Lộc, huyện Chiêm Hóa, tỉnh Tuyên Quang. Tài khoản của em ở ngân hàng Vĩnh Lộc. Nghe các cụ nói, Chiêm Hóa ngày xưa là căn cứ kháng chiến, là nơi đóng quân của một cơ quan gì đó. Trên biển lưu niệm gắn chữ nổi, gọi là “Nha nghiên cứu Kỹ thuật Quân giới”. Vùng đất này suốt những năm dài cưu mang kháng chiến, cứ tưởng nay đã đổi đời. Thế hệ cha ông góp tiền, góp thóc, xả thân cho kháng chiến, thế hệ cháu con bán thân mình để có cái nuôi thân.

Thế là em chẳng giấu gì anh cả. Trường của em thì ở một thành phố cách Hà Nội khoảng sáu sáu chục cây số. Chỉ có ngày chủ nhật, Trang mới về Hà Nội gặp anh. Em chẳng giấu anh cái gì sất. Công khai hết nhân thân của gái. Gái bây giờ hay thật. Đánh bài ngựa hết. Sợ gì mà phải nói dối. Cứ nói trắng phớ ra, ai làm gì mình nào!

*****

Các cơ quan bây giờ cũng làm ngơ cho cái bọn làm gái chúng em, làm như không biết có chúng em trên đời này. Báo chí lên án nọ kia, gọi là tệ nạn xã hội. Các cơ quan lờ tịt, để mặc cho các tệ nạn tung hoành và bọn gái nhờn nhờn. Đơn giản là vì có các tệ nạn thì nhà nghỉ mới có khách, mới có xèng để biếu xén đều đều. Thành phố càng nhiều các thứ tệ nạn thì cơ quan thu nhập càng cao.

Con Châu khoe, thỉnh thoảng cũng được theo chân các chú cô cán bộ đi kiểm tra nhà nghỉ, ghi ghi chép chép, cũng kiếm được cái phong bì. Lần đầu tiên đi kiểm tra, nó mở ra giật mình. Được nửa triệu. Mỗi tháng đi kiểm tra nhắc nhở mười nhà, nhẹ nhàng thôi, riêng cái Châu cũng có thu nhập bằng hai ba tháng lương. Các quan thì chắc phong bì dày hơn. Không biết bao nhiêu. Chẳng dám hỏi. Đó chẳng phải việc mình. Nhưng một buổi trưa, sau khi gọi là đi “kiểm tra” nhà nghỉ, ông sếp ngẫu hứng mời cả hội đi ăn phở, ra cái điều hào phóng rút phong bì trả tiền, con Châu liếc nhìn. Lại giật mình hơn. Trời ơi. Hấn sáu tờ. Gấp sáu lần nó. Hèn nào các ông bà đi nhắc nhở đều đều. Một tháng cũng kiếm vài ba chục triệu. Bằng nhà nông dân bán mặt cho đất bán lưng cho trời quanh năm suốt tháng. Con Châu được phân công viết báo cáo các hoạt động kiểm tra nhắc nhở. Cơ quan được đánh giá đầu tàu mẫu mực. Thi thoảng con Châu còn được phân công viết cái gì ... báo cáo điển hình để lãnh đạo trình bày trong những hội nghị tổng kết về Phòng Chống Tệ Nạn... của thành phố. Oách thật.

Ờ... ờ. Em nhớ, một lần gặp con Châu nghe nó kể chuyện xong, em bảo, thế là chúng mày lừa dối cấp trên. Thế là cả thầy tớ nhà mày không lương thiện, thế là cả thầy tớ nhà mày phải đi hoàn lương. Nó cười hí hí. Nó bảo chẳng cứ thầy tớ nhà tao, mà thầy tớ mọi nhà đều điều trác hết. Thế là cả làng này, cả huyện này mất lương thiện. Cả làng cả huyện này phải đi hoàn lương. Thế thì trại hoàn lương không có chỗ chứa. Cũng chẳng đủ cháo loãng cho chúng nó ăn. Thôi, khỏi hoàn lương là ngon lành nhất. Với lại, trên ti-vi có ông quan to nói, cho chúng nó đi hoàn lương hết thì lấy ai làm cái việc đầy tớ của dân? Thiếu đầy tớ hầu hạ thì dân lại phải tự làm hết mọi việc, lấy thời gian đâu để làm lụng kiếm cơm và cung phụng cho bọn đầy tớ.

Chung quy lại, chỉ còn bọn dĩ chúng em là lương thiện. Chắc vì bây giờ nhận ra bọn dĩ lương thiện, nên người ta không nói như các cụ xưa nữa, gọi là làm dĩ, mà gọi là làm gái. Gặp bạn bè khoe “Tao đi làm gái”. Còn tự hào được là “gái gọi”. Có đứa còn nói chữ, dù nó chẳng biết là chữ gì, nhưng cứ nhấn tin cho nhau gọi là “Call Girl”. Với vốn liếng ngoại ngữ học đến lớp mười một, em biết chắc đó là tiếng Anh. Bây giờ có cái mốt hơi tí thì lại xô tiếng Anh. Học tiếng Anh đến lớp mười một, nay quên sạch. Chỉ nhớ các ông anh dạy đánh chữ nhấn tin là như thế. Có đứa còn khoe cả danh sách dài dài các ông anh đủ hạng trong danh bạ điện thoại. Có đứa còn khoe một lô những cái gọi là “vi dit”, ghi đủ thứ chức vụ, cả đại gia, cả các ông ... gọi chữ là “trưởng trưởng tá tá” gì đó, như là vụ trưởng, cục trưởng, trưởng ban, trưởng phòng, có cả cái gì... thứ với cục, rồi trung tá, đại tá. Chẳng ngưng ngưng gì. Chẳng thấy tê tê ở lưỡi, sờn sờn ở gáy chút nào.

Một lần đăng trên báo chí vụ vây bắt ở nhà hàng “Lữ Quán”, người ta kê trên báo “vi dit” của một xâu trưởng tá. Các bố thanh minh thanh nga, rằng đó là nhân viên chơi đều thủ trưởng, ăn trộm “vi dit” của thủ trưởng để huênh hoang với các em. Ở xứ này hay thật. Chơi gái mà cũng khoe nhãn mác. Họ không hiểu rằng em gái thì chỉ cần xèng. Có xèng thì anh nào cũng hay hết. Tướng cướp chơi gái cũng được xếp ngang bằng với các vị “trưởng trưởng tá tá” chơi gái. Mà tướng cướp thường khi có giá trị cao hơn các vị kia, vì nó vung xèng thoải mái hơn các vị. Mà các vị đâu có đưa xèng cho các em thân tình như tướng cướp. Nó ra bộ khinh các em. Xèng đã có một ông anh bao cho cả lũ. Bọn gái chúng em ngồi thành hàng dài để các ông anh chỉ trở cho các vị trưởng tá lựa chọn. Rồi ông anh xĩa xèng cho từng đứa. Xong thì chúng em đưa các anh trưởng tá vô buồng. Chúng em gọi tướng cướp là đại gia, gọi tá trưởng là quan chức. Đại gia cung phụng quan chức cả

việc đi chơi gái. Có anh đại gia kể chuyện những quan chức vào loại đẳng cấp cao trong số trường trường tá tá, gọi là ... gì đấy ... thú với cục ... còn thân nhiên tốc váy các em, tụt xít các em, rồi làm việc hùng hực, cần cù ngay trong phòng karaoke trước mặt mọi người. Bọn đồn mặt như vậy đấy. Ôi dào. Thế mà khi ngồi vào bàn quan chức, chúng nó vênh vang phải biết. Mon men xin việc mà nó nấn phong bì thấy mỏng thì đừng hòng thừa gửi.

*****

Vậy là em đã quyết định xong. Em quyết định bỏ cái xí nghiệp ở gần Bắc Ninh để về Hà Nội. Em tìm đến chị chủ nhà cũ của em xin trọ. Chị hỏi “Em không làm xí nghiệp nữa à?” Em cười nói cho qua chuyện “Đói lắm chị ơi!” Thật ra không phải em bỏ xí nghiệp vì đói. Vì em được xếp loại tay nghề tương đối. Lương cũng không đến nỗi nào. Em vẫn gửi đều đều bù cặp cho mẹ em ở quê như khi làm gái. Bỏ xí nghiệp em buồn lắm. Buồn vì mọi người tốt với em. Buồn vì em đã phản bội anh đại gia của em. Em bỏ xí nghiệp vì lý do khác. Em bỏ xí nghiệp ... để quay về con đường xưa em đi. Em sẽ kể ngay bây giờ.

Em tính lại rồi. Em sinh năm chín ba, hai một tuổi. Em thấy có chị tám một vẫn đi khách. Như vậy là em còn đi khách được mười hai năm nữa. Mỗi ngày cứ cho là em có một anh khách, thật ra có ngày em đi vài ba khách. Như vậy mỗi tháng ăn tiêu rồi em vẫn còn để ra được ngót nghét cây vàng. Mỗi năm bỏ rẻ em cũng kiếm cả chục cây. Mười hai năm nữa em có khoảng trăm cây. Em sẽ dành dụm, tích góp. Đến ngày hết mã làm gái, em về quê dựng căn nhà, mở cửa hàng bán quần áo hoặc bán giải khát. Vẫn kiếm được. Minh có xèng, có cửa hàng, tìm chồng dễ như bỡn, khối thàng nộp đơn. Em sẽ chọn một thàng không thương căng chân hạ căng tay với em, không rượu chè, không nghiện hút, cần cù, dễ bảo. Chẳng cần bác sỹ, kỹ sư gì hết. Một lũ danh hã, vô tích sự. Tiến sỹ càng nhắm nhí. Dài lưng tốn vải. Lại phải thuê ô-sin hầu hạ chúng nó. Chồng em phải là một anh chàng hiền lành. Em sẽ sai hắn đi chạy hàng cho em. Rồi em sẽ đẻ con với hắn. Xong rồi hắn bỏ em theo con khác cũng được. Mà nếu hắn quậy phá thì chính em là người bỏ hắn. Em sống với con em.

Em tính với chị chủ nhà. Chị khen em chí thú. Chốc chốc chị lại suýt xoa thương em. Chị bảo, thôi, em mới về khó khăn, phải tìm lại khách cũ, ba tháng đầu chị chỉ lấy tám trăm tiền nhà. Từ tháng thứ tư mới thu một triệu như trước. Em cảm ơn bà chị. Bà chị thật tốt với em. Lúc đầu không phải là ý chị, mà là con bạn cũ của em, cũng bọn gái với nhau cả. Nó đang thuê nhà chị. Nó bảo em, mày bỏ nghề cả năm, bây giờ phải làm lại từ đầu. Mày còn khó khăn, tao đỡ cho ít tháng. Cái phòng này tao thuê chung với một con bạn cũng làm gái. Chị chủ lấy chúng tao hai triệu, mỗi đứa tao góp một triệu. Nó đi lấy chồng rồi. Mày vào thế chỗ nó. Mày mới về tao đỡ cho. Tao góp triệu hai, mày tám trăm. Ba bốn tháng khi có khách đều đều thì mày cũng góp một triệu như tao. Chị chủ nhà nghe thấy, cười con bạn em phân chia. Chị khen nó tinh cảm, khen nó thương bạn, khen nó tốt với bạn. Chị bảo, thôi, chị đỡ cho chúng mày. Con Nga, bạn em, chỉ đưa chị một triệu thôi, con Linh tám trăm.

Em đã định dứt bỏ cuộc đời làm gái, định vứt cái sim ghi địa chỉ các anh, nhưng nghĩ thế nào em giữ lại, thì thoảng nạp dăm chục để không bị hết hạn sử dụng sim. Thế mà may. Chưa đầy ba tháng em đã nối lại hết liên lạc với tất cả các anh. Điều em lo nhất là các anh đi hoàn lương hết cả, không đi chơi với bọn gái chúng em nữa. Nhưng may là chẳng anh nào hoàn lương hết, mà ngược lại, nói vụng các anh nhá, số các anh cần hoàn lương lại tăng thêm, anh nợ kéo thêm anh kia.

Thì ra nghề này vẫn đắt khách. Em lại được các anh cho xèng đều đều. Em vừa gửi về quê, vừa mua vàng để dành làm vốn.

*****

Bây giờ em kể chuyện em bỏ xí nghiệp.

Nói đúng ra, em bỏ xí nghiệp vẫn lý do là xèng. Làm xí nghiệp thì cái món xèng eo hẹp hơn nhiều so với làm gái. Nhưng em đã quen và chấp nhận. Quyết tâm đi theo con đường mà mọi người gọi là hoàn lương. Nhưng như em đã nói, cái đám con Châu và mấy ông sếp của nó mới đáng phải đi hoàn lương. Em làm gái còn thấy mình có một cái mà không phải bọn gái nào cũng nói ra được. Đó là em có nhiều dịp để phán xét các ông quan chức... Đời làm gái giúp em ngộ ra, đúng như các cụ nói... “*Ngồi bàn quan ngó như thần. Lăn vào với gái quan cũng ... tần mần như ma*”. Quan cũng làm đủ các trò ranh mãnh chẳng kém gì bọn ma cô.

Em đã nói đấy, làm gái em phải kiếm mỗi tháng cả cây vàng. Suốt một năm làm xí nghiệp em kiếm chỉ đến bảy triệu một tháng là kịch. So với làm gái thì bảy triệu là mặt hạn. Nhưng bảy triệu đã là khoản tiền bạn bè ngưỡng mộ rồi đấy. Vì thế mà em thấy yên tâm. Không đòi hỏi gì cao xa hơn thế. Nhưng rồi... Cuộc đời này cứ bị cái “nhưng rồi” nó bẻ mình đi vào những khúc ngoặt mà mình không thể nào tính trước. Nhưng rồi ... gia đình em gặp một tai họa quá bất ngờ. Chuyện này đã được đăng trên các báo và đăng cả trên mạng. Bọn gái chúng em có iPhone đọc hết.

Một thằng cháu gọi mẹ em là bà trẻ lao đầu nghiện hút. Nó ăn cắp hết sạch đồ của bố mẹ để bán kiếm tiền hút hít. Lần này khát thuốc, ở nhà không còn gì để ăn cắp nữa, chạy đến xin tiền mẹ em. Mẹ em nghĩ thương tình, cho nó bốn chục đủ mua một tốp. Nó năn nỉ đòi thêm, mẹ em bảo bà chỉ có thế. Nó lại năn nỉ tiếp, mẹ em bảo mày về xin bố mẹ mày. Nó chửi thề, bảo mẹ em, bà trẻ đã ki bo lại còn nhiều sự. Ông mà xin được tiền của bố mẹ ông, thì ông sang hỏi bà trẻ làm đéo gì. Nó bắt đầu đồ mặt văng tục. Mẹ em không nói gì. Nó lại chửi thề lên giọng quát tháo đòi bà cho thêm. Mẹ em vẫn không cho, nhưng lại nói nó này nọ theo thói quen răn dạy con cháu của mấy bà già. Nó cáu. Bảo bà đéo cho thì cầm mồm đi. Nói lắm đéo chịu được. Nó vứt hai tờ hai chục ngàn xuống nền nhà, lấy chân đi đi đạp đạp, nhỏ toẹt một bãi nước bọt, định bỏ đi. Nhưng nghĩ thế nào nó quay lại, nói ông đéo cần, ông đi trần lột, ông đéo bà cháu gì sất.

Mẹ em uất quá chửi nó là đồ hỗn. Nó quay ngoắt lại, rút dao ra ... hét lớn: “*Hỗn cái đéo gì ? Hỗn cái mà con mẹ mày à? Con già có cầm ngay cái mồm đi không, ông lại xía cho dăm nhát dao này bây giờ*”. Mẹ em càng uất ức với thằng cháu, quát: “*Xéo ngay, tao không có hạn cháu như mày*”. Nó nổi khùng tiến sát mẹ em... A... a... Con đĩ già đã ki bo lại còn lắm điều... Này lắm điều. Tao cho mày ra bã. Tao cho mày đi theo ông trẻ tao ... Cho mày chết mẹ mày đi. Thế là thằng cháu xĩa bà liên hồi mấy nhát. Mẹ em ngã gục trên vũng máu. Em thương hai đứa em. May có bà dì em đến ở với chúng nó đỡ đần. Nhưng em phải lo kiếm tiền, lo đời sống, học hành cho hai đứa em. Bây giờ làm gái là nghĩa vụ trước hương hồn của mẹ. Em phải thay mẹ nuôi các em trưởng thành. Làm ở xí nghiệp thì không thể nào đủ tiền lo liệu. Em tính rồi, em còn mười mấy năm làm gái. Chừng ấy năm đủ thời gian để các em học hành thành đạt. Em còn phải lo dành cả tiền để xin việc cho chúng nó. Em không muốn nói ra cái sự tình ấy, nhưng đột nhiên trong lúc chị em chuyện trò, chị chủ thấy em đeo giải băng đen trên ngực, hỏi em có chuyện gì ở nhà sao? Em bảo vâng, rồi kể cho chị nghe. Kể với chị xong em nhận ra mắt chị chớp chớp liên hồi ... đỏ hoe, đầm ướt.

Mẹ ơi, hỏi còn sống mẹ cứ truy hỏi con làm nghề gì mà mày lắm tiền thế. Với cái nhạ cảm phụ nữ, mẹ có ý nghi ngờ em. Nhưng mẹ không nở buộc tội. Bây giờ em khẩn mẹ. Mắt em nhòa đi mãi. *Mẹ ơi. Con mất mẹ rồi. Con mất mẹ thật rồi. Mẹ ơi, con thương mẹ. Mẹ ơi, con xót mẹ. Bây giờ con không giấu mẹ nữa. Mẹ tha tội cho con. Con làm đĩ. Con làm đĩ đây. Con nguyện làm đĩ để đỡ đần các em thay mẹ.*

Đang nửa câu chuyện thì cái iPhone đặt trên bàn réo nhạc tình tang liên hồi. Em nhắc điện thoại, xin lỗi chị chủ nhà:

- Dạ, em nghe đây ạ... Vâng, em đây ạ. ...Dạ, em chào anh... Em đang xem ti vi với chị chủ nhà.... Thế ạ... Anh đợi em chút xíu nhá... Phòng bao nhiêu ạ... Vâng.
Em tắt điện thoại. Chải vội tóc. Tô lại son trên môi. Sửa lại váy áo ngay ngắn. Tháo dải băng đen trước ngực. Chào mọi người. Đeo nút nghe nhạc cắm vào iPhone. Rồi em bước ra cửa. Xỏ giày. Vụt chạy khỏi nhà. Em bước vội. Em chạy miệt mài. Điệu nhạc từ iPhone vẳng bên tai em. Giai điệu làm em nào lòng qua giọng hát ai oán của ca sĩ Khánh Ly.

“Đi về đâu hỏi em?

Khi trong lòng không chút nắng”...

Giọng hát mượt mà bên tai hòa quyện trong nhịp rảo bước chân em.

“Em về đâu hỏi em?

Có nghe tình yêu lên tiếng...

Nỗi đau hay niềm cay đắng.”

“Đời nhẹ nâng bước chân em...”

“Đi về đâu hỏi em? ...Một đời em mãi lang thang...”

..... “Đi về đâu hỏi em.”

Chị Khánh Ly ơi. Em đi về nơi ấy.

Em đi về phía con đường xưa em đi chị ạ.

P.H.V.

Bãi biển Thiên Cầm, Mùa Thu 2014